

ساخت کودک

فرمودن از بزار

مریمی و آمنه

در نظر گرفته است. این استعدادها در زمینه شخصیتی و جسمانی کودک بی شار و مختلف هستند. هر فردی، استعدادهای مختلفی دارد که متفاوتند و همین امر است که تربیت هر فرد را "کاملاً" اختصاصی می نمایاند. یعنی برای هر فرد بایستی تربیت خاص اورا اعمال کرد تا به مرحله ظهور توانایی هایش برسد.

علی رغم این که تربیت هر کودک، خاص خود است، بر تربیت انسان فوایینی حاکم است که رعایت آنها برای پروراندن کودک احتساب ناپذیر است. به تعبیر دیگر، تربیت اختصاصی کودک در سایه اعمال این اصول معنا پیدامی کند. از جمله این اصول، تناسب تربیتی کودک باز می نماید موجود در اوست: "کودک را باید به گونه ای تربیت نمود که طبع او، با آن تربیت مناسب باشد و بتوان ابزار و ادوات آن را برای کودک فراهم کرد."



رضا پور حسین

تربیت کودک در حقیقت معماری انسان است. جه، در پرورش اور عایت ظرایف و دفایقی لازم است که بدون در نظر گرفتن آنها، ساختمان تربیتی کودک، بنانمی شود و اگر بنا شود، کج ودارای انحراف است.

تربیت، ظهور استعدادهای نهفته کودک و پروراندن آنها در جهت هدفهایی است که مریمی

بیشتری دارد.

قدم سوم این است که وقتی گرایشها و رغبت های عمومی و اختصاصی کودک مورد ارزیابی قرار گرفت ، او را به طوف اکتساب فن و هنری که متناسب با این گرایشها باشد ، سوق بدھیم و برای این که کودک ، در اکتساب آن ثابت قدم باشد ، بایستی شرایطی فراهم کرد کمانگیزه کسب آن همواره وجود داشته باشد . مهمترین عاملی که می تواند انگیزه را در کودک زنده نگهدارد ، به کار بردن سیستم منظم پاداش و تقویت است . رسیدگی مستمر بر روی کار آموزی کودک و انجام تقویت و دادن پادشاهی لازم

اگر بخواهیم این اصل را رعایت نماییم ، قدم اول شناخت عمومی کودک است . اولیاء و مریبان باید ویژگیهای جسمانی ، عاطفی ، روانی اخلاقی و احساسی کودک را بطور دقیق شناسایی و ارزیابی نمایند تا بتوانند تربیتی متناسب با زمینه های موجود در شخصیت کودک ، داشته باشند . در حقیقت پیروزش کودک بدون در نظر گرفتن جنبه های مختلف شخصیت او ، همانند کاشت در زمینی است که هیچ مشخصه ای از آن در دست نداریم وبالطبع در مورد میوه ای که بار خواهد آورد ، هیچ پیش بینی بی خواهیم داشت . البته روش های متفاوتی برای شناخت و ارزیابی کودک وجود دارد که عمومی ترین آن مشاهده کردن اعمال و رفتار وی است . مثلاً " یک مادر باید بداند کودک او به چه چیزهایی بیشتر علاقه مند است؟ کودک او بیشتر به چه چیزهایی فکر و درباره آنها صحبت می کند ؟ اغلب بازیهای کودک او از چه نوعی است ؟ کودک دربرابر محركهای مختلف جهه عکس العملهایی از خود نشان می دهد ؟ و از این قبیل ...

قدم دوم ، شناخت اختصاصی کودک است . بعد از شناخت عمومی کودک ، لازم می آید که بطور اختصاصی ، گرایشها و توانشها کودک را برای اکتساب یکفن ، هنر و علم بخصوصی جویا شویم . بطور مثال : از شناخت عمومی کودک مشخص می گردد که او به " هنر " رغبت بیشتری دارد . این جا باید وارد مرحله اختصاصی شناخت کودک شد و آن این است که بایستی وارسی شود که کودک درجه زمینه ای از هنر توانایی بیشتر و رشد قابل ملاحظه تری دارد . مثلاً ممکن است متوجه شوید که فرزند شما برای اکتساب فن خوشنویسی ، گرایش و توانایی





روانی و صلاحیت های بناشده در اوست. به عبارت دیگر، محتوای تربیتی و آموزشی باطیع و زمینه تحولی کودک منطبق است. مضافاً "این که بایستی شدت وجهت آن نیز متناسب باطیع کودک و متناسب باکسره گرایشها، نیازها و ظرفیت های جسمانی روانی و ذهنی او باشد.

لوازم و امکانات لازم برای اکتساب هر آموختهای بایستی به طور کامل فراهم شوند تا رشد و شکوفایی تربیتی بیشتری حاصل گردد. اگر کودک توانایی کسب آموخته ای را داشته باشد، امال لوازم برای رشد آن، فراهم نباشد و یا بطور کامل در دسترس نباشد، در حقیقت محركهای لازم برای رشد ذهنی و روانی، به او ارائه نمی شوند و شکوفایی نیز به صورت کامل انجام نمی گردد. در حقیقت توانش های کودک شکوفا نشده، سرکوب خواهند شد.

با این حساب، تناسب طبع کودک با نوع آموزش و تربیت، تناسب جنبه های شخصیتی کودک با فن و هنر و مواد آموزشی و نیز فراهم آوردن ابزار و روشها، لازم و ملزم یکدیگرنند

می تواند همواره آمادگی روانی اورا درجه هست کسب فن مورد نظر حفظ نماید. تقویت کودک نوعی بازخورد مثبت برای کارهای کودک به حساب می آید و موحد نیروی انگیزشی در کودک می شود که به نوبه خود، رشد را تسهیل و پارور می کند. عامل دیگر، اطمینان دادن به کودک به لحاظ کاربردی بودن آن فن ویا هنر است. مثلاً "اگر نوجوان متوجه شود که آموخته های او جنبه کاربستی دارد واو می تواند به وسیله آن کفایت شغلی و اقتصادی، به دست آورد مطمئناً" انگیزه قوی تری برای اکتساب کامل آن پیدا خواهد کرد.

قدم چهارم، فراهم کردن ابزار، امکانات و روشهای لازم برای شکوفا شدن استعدادهای کودک است. این امکانات بایستی با نوع تربیت متناسب باشند و نوع و محتوای آموزشی نیز به نوبه خود بایستی با زمینه رشد و تحول روانی کودک هماهنگ باشد.

در نظام نوین آموزشی که مبتنی بر تربیت فعال است، پروراندن کودک منطبق با تحول

به تناسب همین بحث، شایسته است در پایان قسمتی از کتاب ارزشمند اخلاق ناصری تأثیر خواجه نصیرالدین طوسی^۱ را نقل کنیم. خواجه در بحث سیاست و تدبیر اولاد، بمتناوب طبع کودک و تحصیل وی و فراهم آوردن امکانات لازم برای رشد آن، اشارتی این چنین دارد:

" واگر طبع کودک در اقتنای صناعتی صحیح نیابند و ادوات و آلات او مساعد نبود اورا برآن تکلیف نکنند، چه در فنون صناعات فتحتی است، به دیگری انتقال کنند، اما به شرط آنکه چون خوبی^۲ و شروعی بیشتر تقدیم یابد ملازمت و شبات را استعمال کنند و انقلاب و اضطراب ننمایند، و از هنری نااموخته به دیگری انتقال نکنند، و در اثنای مزاولت^۳ هرفنی ریاضتی که تحریک حرارت غریزی کند و حفظ صحت و تنفسی کسل و بلادت^۴ و حدت ذکا^۵ و بعث نشاط مستلزم بود بعادت گیرند. و چون صناعتی از صناعات تا چون حلاوت اکتساب بیابد آن را باقصی الغایه برساند... "

بی‌نوشت‌ها

- ۱ - خواجه نصیرالدین طوسی، اخلاق ناصری، انتشارات خوارزمی، چاپ سوم، ۱۳۶۴،
- ۲ - فراهم کردن
- ۳ - وسعت، فراغ
- ۴ - شروع کردن، مبادرت کردن
- ۵ - رسیدگی به کاری، ممارست
- ۶ - کند فهمی
- ۷ - تیز هوشی

و هر یک بدون دیگری، تربیت را به مقصد نمی‌رساند. اگر اولیاء و مریبان، کودک را به طرف فن، هنر و علمی سوق بدھند که باطیع وی سازگار نباشد و زمینه اکتساب آن را نداشته باشد، تربیت صحیح حاصل نمی‌شود و یکی از نتایج آن، سرخوردگی و خستگی روانی برای متربی خواهد بود. و از سوی دیگر، اگر این تناسب وجود داشته باشد اما اولیاء و مریبان ابزار و روشهای لازم را جهت اکتساب آنها فراهم نکرده باشند، باز هم شاهد عدم تربیت صحیح و اصولی خواهیم بود.

نکته قابل توجهی که ذکر آن لازم است این است که اگر کودک را به طوف اکتساب یک فن و هنر بخصوصی سوق می‌دهیم بایستی شرایطی فراهم شود که وی در اکتساب آن جنبه تا آخر ثابت قدم باشد و آن را به طور کامل کسب کند. آموختن یک هنر، علم و فن بطور کامل، بهتر از تحصیل فنون مختلف، به صورت نیمه تمام است. عموماً افراد برجسته و سرآمدان دانشمند، سرمایه و عمر خود را صرف اکتساب یک فن و هنر و یک آموخته بخصوصی کرده، به همین دلیل، موفق هم شده‌اند.

